

שבועות שתיים

פרק ראשון

שבועות

ד.

גמ' א [ויצטו ל' וט"ג] (3) לקמן לו. מכות יג: סוטה ה. וזכום קו. מנחות [לו]: גט: עירובין לו. ע"ו נא: (2) [שנת קנה. עירובין י: ז"ק עד: סנהדרין פו: מכות יג: (7) מכות יג: (ה) [ר"ה ז: וט"ג] (1) ד"ש"ל ראשכחן האית' להיא טעמא דנפשיה דתנאי תר"ס (2) [וע' מוספות חולין מג. ד"ה [הא] (8) ויקלף. יע"צ]

אינו חייב אלא אחת. דמאחר שנשבע עליו שבועה ראשונה נאסרת עליו וכי הדר אישתבע ה"ל נשבע לקיים את המלוה ותנן לקמן (דף כו.) נשבע לקיים את המלוה ולא קיים פטור משבועת קרבן: זו היא. להבא דלקי עלה דהויא לה לאו שיש בו מעשה אבל אוכל ולא אכל לא

לקי: אלא מעיקרא סבר לה בר. הלכך רבי יוחנן ס"ל כסתמא בתרא דהדר ביה רבי מקמייתא: ומשנה לא וזה במקומה. ומשנה ראשונה אע"פ שחזר בו מסתמא מאחר שפסטה ברוב התלמידים לא היה יכולת צדקות שאחר רבי לשכחה מפיסה ולנטלה מצית המדרש והניחו את שתייהן והמסכילי ציני שאחרונה עיקר שחזר בו מן הראשונה: לאו שניתן לאזהרת מיתת בר. לאו האמור נשבעת לא ניתן לעונש מלקות אלא שאם יעבור עליו יתרה בו המתרה שח"ס דקפ"ה ויסקל ואם לא התרה בו סקילה והתרה בו מלקות אין דיו ללקות שלא לעונש מלקות כתבו מתחלה ומשנינו להכי אוקימנא כרבי ישמעאל דאמר במסכת מכות לאו שניתן לאזהרת מיתת בר"ס אס התרו בו מלקות ולא מיתת מלקות אותו דתניא אמת חייבי כריתות ואמת חייבי מיתות בר"ס ישנן בכלל מלקות מ' דברי רבי ישמעאל: הא לאו הכי מותיקמא בר"ע. בתמיה והא קשיא ידועות הטומאה כדאמר לעיל (דף ג.) דל"ע (6) אינו חייב על העלם קדש ומקדש: ומשני לאו אמרת ר' ישמעאל היא. דהוי קשיא לן שבועות גבי קרבן ואוקימנא למלקות ולא קשיא לן לר"ע נמי אי לאו משום קשיא דלאו שניתן לאזהרת מיתת בר"ס דשמעינן ליה לר"ע במס' מכות דלין לוקין עליו אי הוה קשיא לן ידועות לקרבן הוה מוקמינן לה למלקות כולה מתניתין ור"ע והוה ניחא לן לאוקמנה אליבא דר"ע משום דכולהו סמימנא אליבא דאמר ר' (סנהדרין דף פ.) סתם מתני' ר"מ סתם ספרא ר' יהודה סתם תוספתא ר' נחמיה: וכולהו אליבא דר"ע ממנו קבלו: אי הכי. דמתני' למלקות: ידיעות. דמשמע ונעלמו היכי תנן הא התראות נינהו ואין כחן העלם: הא לא קשיא. כלומר אס אין לך קשיא אחת זו

יש לתרץ כך: תרתי הוא דהויין. דלין מלקות אלא א"כ הוכירו את הטומאה והקודש או את הטומאה והמקדש ומתמי הוא דאיכא מלקות לקודש ומלקות למקדש דבשלמא לקרבן איכא ארבע העלם טומאה ואכל קודש וחזר הוא לו העלם טומאה וזכר למקדש וחזר הוא לו העלם קודש ואכלו העלם מקדש ונכנס לו וחזר הוא את הטומאה: ותו ה"ו בעולה ויורד. והא במזיד אוקימתא: אלא אמר רבי יוסף. לעולם לקרבן ודקשיא לן לא רבי ישמעאל ולא ר"ע היא ר' סתמא ואליבא דתנאי וה"ג שבועות נסיב לה כר"ע בידיעות נסיב לה כר' ישמעאל ולא מסתמא כר' ישמעאל אלא ה"ק שבועות לר"ע שתיים שהן ד' ידיעות לר' ישמעאל שתיים שהן ד': אמרייתא לשמעאל בר. אני פירשתי שמועה זו של רב יוסף לפני רב כהנא ואמר דהאי נסיב לה אליבא דתנאי דקאמר רב יוסף לא תימא נסיב ולא ס"ל ולא סתמינהו אלא ודאי מסתמא סתמינהו רבי והכי קסבר לה שבועות כר"ע ובידיעות כר' ישמעאל וטעמא דנפשיה קאמר: ונעלם ונעלם שני פעמים. תרי ונעלם כתיבי גבי טומאת קרבן עולה

ידיעות כי מוקמינן מתני' כר"ע אע"פ דמתניתין איירי למלקות כדמסיק בתר הכי אי הכי ידיעות המראות מיבעי ליה לכל כרבי ישמעאל ולמלקות אחי שפיר הא דקתני ידיעות דמתני' איירי ציין לקרבן ציין למלקות והשתא אחי שפיר דיש ליישב אי הכי דפריך אמאי מוקי כרבי עקיבא ולמלקות דכרבי ישמעאל ולמלקות א"כ כדפרישית: ר"ב עקיבא נמי ולמלקות. וא"כ סבר ר"ע לאו שאין בו מעשה לוקין עליו כדאמר הגמ' לעיל אליבא דר' ישמעאל והיכי מצי סבר דלוקין עליו והא למ"ד לוקין עליו משום דגמר ממוניא ש"ר ועדים וזמנין כדאמר בפ"ק דמכות (דף ב:) ור"ע דאומר עדים וזמנין קנסא הוא לא מצי גמר דאיכא למימר שכן קנס וי"ל דלמא סבר כרבי דימי דאמר בפ"ג (לקמן דף ב:) אכלתי ולא אכלתי שבועת שאה היא ולקי עליו מלא ינקה ולמאי דפרישית לעיל דדוקא גבי שבועה קאמר לעיל דלקי עליו אחי שפיר: ונעלם

אב"ר אוכל ולא אכל לא לקי. דלמעט אכלתי ולא אכלתי לא אחי כדאמר בפ"ג (לקמן דף כא: וש) דקאי בלהבא וממעט להבא ולא אזרק ורק חייב לכ"ע וליכא למימר נמי דלמי למעטי נשבע לנטל המלוה דהא קתני לה התם (דף כו.) כרישא דהך מתני' וא"כ היכי דייק מהכא דלאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו דלמא טעמא משום דהוי התראת ספק וי"ל דמשמע ליה דפטור לים והתרו בו נשעת זריקה ומינה הא נמי חשיב התראת ספק למ"ד ציטלו ולא בטלו דחשיב התראת ספק אפילו שיצר כנפיה בפ' בתרא דמכות (דף טו: וש) א"כ אינו מושש רק למנוא תנא דפליג אמתי' וא"כ ומנא דפליג דלמא מתני' דהכא איירי צורק ככר לים דהוי התראת ודאי (3) ולעולם תרוייהו סבירא להו דלוקין על לאו שאין בו מעשה ומתני' דפ"ג (לקמן דף כו:) איירי בהתראת ספק וי"ל דמתני' משמע ליה דאיירי כמתני' דלקמן (סס) וכן מייתי לעיל שפיר ממתני' דמותיב צטור אע"פ דאיכא למימר דפטור משום דיש בהן התראת ספק דמ"מ אייתי ראייה דפליג תנא אמתי' דבא"י טעמא דפטור מותיר צטור יש לפטור דך דמתניתין: והדר סבר לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו. וא"כ דברים אלו טריפות (חולין דף גמ.) פריך לר' יוחנן דאמר הלכה כדברי האומר צכיות והא"ר יוחנן הלכה כסתם משנה ותנן ניעלה הכבד ולא נשמיר ממנה כלום ומאי פריך והא סתמא בתרא עדיף וי"ל דאלו טריפות אלו כשירות חדא מיתתא היא ולא שייך למימר צכו קמייתא וצתרייתא והר"ר יעקב דאורליני"ש תירץ דה"פ והא"ר יוחנן הלכה כסתם משנה ע"כ סתמא דאלו כשירות לאו סתמא מעלייתא היא דאי סתם גמור הוא אמאי הוצרך לפסוק כותיה והא"ר יוחנן חדא וימנא דהלכה כסתם משנה: מ"א דא"ר אבהו נגעים מואי מלקות איכא. ואין לומר כגון אס התרו בו שלא ליכנס למקדש ונכנס או שלא לאכול בשר קודש ואכל דל"כ היינו ידיעות הטומאה ואס התרו בו שלא ליכנס במתנה

לוקין על לאו שאין בו מעשה אלא אחת זו היא שבועת ביטוי שחייבין על זדונה מכות ועל שגגתה קרבן עולה ויורד זו היא דחייבין על זדונה מכות אבל אוכל ולא אכל לא לקי מכדי האי סתמא והאי סתמא מאי חזי דעביד כי האי סתמא לעביד כי האי סתמא ולמעמיד רבי גופיה היכי סתם לן הכא הכי והכא הכי אלא מעיקרא סבר לאו שאין בו מעשה לוקין עליו וסתמא והדר סבר אין לוקין עליו וסתמא (6) ומשנה לא וזה במקומה במאי אוקימתא כר' ישמעאל ולמלקות מראות נגעים מאי מלקות איכא בקוצין בהרתו וכרבי אבין א"ר אילעא (3) דא"ר אבין א"ר אילעא כל מקום שנאמר השמר פן ואל אינו אלא לא תעשה יציאות שבת מאי מלקות איכא לאו שניתן לאזהרת מיתת בר"ס הוא (4) וכל לאו שניתן לאזהרת מיתת בר"ס אין לוקין עליו משום הכי קא מוקמינא כר' ישמעאל (7) דאמר לאו שניתן לאזהרת מיתת בר"ס לוקין עליו הא לאו הכי קיימא כר"ע קשיא ידיעות לאו אמרת רבי ישמעאל היא ולמלקות ר"ע נמי ולמלקות אי הכי ידיעות התראות מיבעי ליה הא לא קשיא תני ידיעות דהתראות אי הכי שתיים שהן ארבע תרתי הוא דהויין ותו את שיש בה ידיעה בתחלה וידעיה בסוף והעלם בינתיים העלמה למלקות מאי עבידתיה ותו הרי זה בעולה ויורד אלא אמר רב יוסף (8) רבי היא ונסיב לה אליבא דתנאי נסיב לה כרבי ישמעאל בשבועות נסיב לה כר"ע אמר רב אשי אמרייתא לשמעאל קמיה דרב כהנא ואמר לי לא תימא רבי נסיב לה אליבא דתנאי וליה לא ס"ל אלא רבי מעמיה דנפשיה מפרש (9) דתנאי מנין שאינו חייב אלא על שיש בה ידיעה בתחלה וידעיה בסוף והעלם בינתיים ת"ל (10) ונעלם ונעלם שני פעמים דברי ר"ע רבי יאומר אינו צריך דהרי הוא אומר ונעלם

לוקין על לאו שאין בו מעשה אלא אחת זו היא שבועת ביטוי שחייבין על זדונה מכות ועל שגגתה קרבן עולה ויורד. ודייקי מיה מוקמינן וזו היא זהו דלקי. דעבר מעשה דאכל אבל אוכל ולא אכל לא לקי. ומאי אולמיה דהאי סתמא מהאי סתמא. ותו רבי היכי סתים הא לאו שאין בו מעשה לוקין עליו והכא סתים לן לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו. ופשיטין מעיקרא סבר לאו שאין בו מעשה לוקין עליו וסתם הכי. והדר סבר לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו וסתם הכי. ונדרת הראשונה דהלכתא כבתרא. ומשנה לא וזה במקומה. ור' יוחנן דאמר ומקמינן בסאי אוקימתא למתני' דהכא דקתני שתיים שהן ארבע למלקות ולא לקרבן. מראות נגעים מאי מלקות איכא. ופרקינן כגון דאיכא אחד מאלו ארבע מראות נגעים בראשי אבריו וקצצן שלוקה. כר' אבין דאמר כל מקום שנאמר השמר פן ואל אינו חייב אלא אחת. וי"ל דמתני' משמע ליה דאיירי כמתני' דלקמן (סס) וכן מייתי לעיל שפיר ממתני' דמותיב צטור אע"פ דאיכא למימר דפטור משום דיש בהן התראת ספק דמ"מ אייתי ראייה דפליג תנא אמתי' דבא"י טעמא דפטור מותיר צטור יש לפטור דך דמתניתין: והדר סבר לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו. וא"כ דברים אלו טריפות (חולין דף גמ.) פריך לר' יוחנן דאמר הלכה כדברי האומר צכיות והא"ר יוחנן הלכה כסתם משנה ותנן ניעלה הכבד ולא נשמיר ממנה כלום ומאי פריך והא סתמא בתרא עדיף וי"ל דאלו טריפות אלו כשירות חדא מיתתא היא ולא שייך למימר צכו קמייתא וצתרייתא והר"ר יעקב דאורליני"ש תירץ דה"פ והא"ר יוחנן הלכה כסתם משנה ע"כ סתמא דאלו כשירות לאו סתמא מעלייתא היא דאי סתם גמור הוא אמאי הוצרך לפסוק כותיה והא"ר יוחנן חדא וימנא דהלכה כסתם משנה: מ"א דא"ר אבהו נגעים מואי מלקות איכא. ואין לומר כגון אס התרו בו שלא ליכנס למקדש ונכנס או שלא לאכול בשר קודש ואכל דל"כ היינו ידיעות הטומאה ואס התרו בו שלא ליכנס במתנה

לוקין על לאו שאין בו מעשה אלא אחת זו היא שבועת ביטוי שחייבין על זדונה מכות ועל שגגתה קרבן עולה ויורד. ודייקי מיה מוקמינן וזו היא זהו דלקי. דעבר מעשה דאכל אבל אוכל ולא אכל לא לקי. ומאי אולמיה דהאי סתמא מהאי סתמא. ותו רבי היכי סתים הא לאו שאין בו מעשה לוקין עליו והכא סתים לן לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו. ופשיטין מעיקרא סבר לאו שאין בו מעשה לוקין עליו וסתם הכי. והדר סבר לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו וסתם הכי. ונדרת הראשונה דהלכתא כבתרא. ומשנה לא וזה במקומה. ור' יוחנן דאמר ומקמינן בסאי אוקימתא למתני' דהכא דקתני שתיים שהן ארבע למלקות ולא לקרבן. מראות נגעים מאי מלקות איכא. ופרקינן כגון דאיכא אחד מאלו ארבע מראות נגעים בראשי אבריו וקצצן שלוקה. כר' אבין דאמר כל מקום שנאמר השמר פן ואל אינו חייב אלא אחת. וי"ל דמתני' משמע ליה דאיירי כמתני' דלקמן (סס) וכן מייתי לעיל שפיר ממתני' דמותיב צטור אע"פ דאיכא למימר דפטור משום דיש בהן התראת ספק דמ"מ אייתי ראייה דפליג תנא אמתי' דבא"י טעמא דפטור מותיר צטור יש לפטור דך דמתניתין: והדר סבר לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו. וא"כ דברים אלו טריפות (חולין דף גמ.) פריך לר' יוחנן דאמר הלכה כדברי האומר צכיות והא"ר יוחנן הלכה כסתם משנה ותנן ניעלה הכבד ולא נשמיר ממנה כלום ומאי פריך והא סתמא בתרא עדיף וי"ל דאלו טריפות אלו כשירות חדא מיתתא היא ולא שייך למימר צכו קמייתא וצתרייתא והר"ר יעקב דאורליני"ש תירץ דה"פ והא"ר יוחנן הלכה כסתם משנה ע"כ סתמא דאלו כשירות לאו סתמא מעלייתא היא דאי סתם גמור הוא אמאי הוצרך לפסוק כותיה והא"ר יוחנן חדא וימנא דהלכה כסתם משנה: מ"א דא"ר אבהו נגעים מואי מלקות איכא. ואין לומר כגון אס התרו בו שלא ליכנס למקדש ונכנס או שלא לאכול בשר קודש ואכל דל"כ היינו ידיעות הטומאה ואס התרו בו שלא ליכנס במתנה

מסכת פרה
פרק ו' המשך משנה א'
אמר ל'אחד: קדש לך
את אלה. אין ב'שך אלא
ראשון. קדש לי את
אלו. הרי כלם ב'שרים:

עין משפט
גר מצוה
זו א מיי' פ"ח מה' סנהדרין הלכה ב: ז ב מיי' פ"ח מה' שגות הלכה ב:

פניני רש"י
רבי היא. מתניתין רבי סתמה לפי דעתו ונסיב מילמיה כי הני מרי תנאי חדשה כמר שראה דכריו של זה ושל זה לא זה ב' (חולין פד.)

רבינו חננאל
אינו חייב אלא אחת. וזו היא שבועת ביטוי שחייבין על זדונה מכות ועל שגגתה קרבן עולה ויורד. ודייקי מיה מוקמינן וזו היא זהו דלקי. דעבר מעשה דאכל אבל אוכל ולא אכל לא לקי. ומאי אולמיה דהאי סתמא מהאי סתמא. ותו רבי היכי סתים הא לאו שאין בו מעשה לוקין עליו והכא סתים לן לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו. ופשיטין מעיקרא סבר לאו שאין בו מעשה לוקין עליו וסתם הכי. והדר סבר לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו וסתם הכי. ונדרת הראשונה דהלכתא כבתרא. ומשנה לא וזה במקומה. ור' יוחנן דאמר ומקמינן בסאי אוקימתא למתני' דהכא דקתני שתיים שהן ארבע למלקות ולא לקרבן. מראות נגעים מאי מלקות איכא. ופרקינן כגון דאיכא אחד מאלו ארבע מראות נגעים בראשי אבריו וקצצן שלוקה. כר' אבין דאמר כל מקום שנאמר השמר פן ואל אינו חייב אלא אחת. וי"ל דמתני' משמע ליה דאיירי כמתני' דלקמן (סס) וכן מייתי לעיל שפיר ממתני' דמותיב צטור אע"פ דאיכא למימר דפטור משום דיש בהן התראת ספק דמ"מ אייתי ראייה דפליג תנא אמתי' דבא"י טעמא דפטור מותיר צטור יש לפטור דך דמתניתין: והדר סבר לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו. וא"כ דברים אלו טריפות (חולין דף גמ.) פריך לר' יוחנן דאמר הלכה כדברי האומר צכיות והא"ר יוחנן הלכה כסתם משנה ותנן ניעלה הכבד ולא נשמיר ממנה כלום ומאי פריך והא סתמא בתרא עדיף וי"ל דאלו טריפות אלו כשירות חדא מיתתא היא ולא שייך למימר צכו קמייתא וצתרייתא והר"ר יעקב דאורליני"ש תירץ דה"פ והא"ר יוחנן הלכה כסתם משנה ע"כ סתמא דאלו כשירות לאו סתמא מעלייתא היא דאי סתם גמור הוא אמאי הוצרך לפסוק כותיה והא"ר יוחנן חדא וימנא דהלכה כסתם משנה: מ"א דא"ר אבהו נגעים מואי מלקות איכא. ואין לומר כגון אס התרו בו שלא ליכנס למקדש ונכנס או שלא לאכול בשר קודש ואכל דל"כ היינו ידיעות הטומאה ואס התרו בו שלא ליכנס במתנה

לוקין על לאו שאין בו מעשה אלא אחת זו היא שבועת ביטוי שחייבין על זדונה מכות ועל שגגתה קרבן עולה ויורד. ודייקי מיה מוקמינן וזו היא זהו דלקי. דעבר מעשה דאכל אבל אוכל ולא אכל לא לקי. ומאי אולמיה דהאי סתמא מהאי סתמא. ותו רבי היכי סתים הא לאו שאין בו מעשה לוקין עליו והכא סתים לן לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו. ופשיטין מעיקרא סבר לאו שאין בו מעשה לוקין עליו וסתם הכי. והדר סבר לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו וסתם הכי. ונדרת הראשונה דהלכתא כבתרא. ומשנה לא וזה במקומה. ור' יוחנן דאמר ומקמינן בסאי אוקימתא למתני' דהכא דקתני שתיים שהן ארבע למלקות ולא לקרבן. מראות נגעים מאי מלקות איכא. ופרקינן כגון דאיכא אחד מאלו ארבע מראות נגעים בראשי אבריו וקצצן שלוקה. כר' אבין דאמר כל מקום שנאמר השמר פן ואל אינו חייב אלא אחת. וי"ל דמתני' משמע ליה דאיירי כמתני' דלקמן (סס) וכן מייתי לעיל שפיר ממתני' דמותיב צטור אע"פ דאיכא למימר דפטור משום דיש בהן התראת ספק דמ"מ אייתי ראייה דפליג תנא אמתי' דבא"י טעמא דפטור מותיר צטור יש לפטור דך דמתניתין: והדר סבר לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו. וא"כ דברים אלו טריפות (חולין דף גמ.) פריך לר' יוחנן דאמר הלכה כדברי האומר צכיות והא"ר יוחנן הלכה כסתם משנה ותנן ניעלה הכבד ולא נשמיר ממנה כלום ומאי פריך והא סתמא בתרא עדיף וי"ל דאלו טריפות אלו כשירות חדא מיתתא היא ולא שייך למימר צכו קמייתא וצתרייתא והר"ר יעקב דאורליני"ש תירץ דה"פ והא"ר יוחנן הלכה כסתם משנה ע"כ סתמא דאלו כשירות לאו סתמא מעלייתא היא דאי סתם גמור הוא אמאי הוצרך לפסוק כותיה והא"ר יוחנן חדא וימנא דהלכה כסתם משנה: מ"א דא"ר אבהו נגעים מואי מלקות איכא. ואין לומר כגון אס התרו בו שלא ליכנס למקדש ונכנס או שלא לאכול בשר קודש ואכל דל"כ היינו ידיעות הטומאה ואס התרו בו שלא ליכנס במתנה

לוקין על לאו שאין בו מעשה אלא אחת זו היא שבועת ביטוי שחייבין על זדונה מכות ועל שגגתה קרבן עולה ויורד. ודייקי מיה מוקמינן וזו היא זהו דלקי. דעבר מעשה דאכל אבל אוכל ולא אכל לא לקי. ומאי אולמיה דהאי סתמא מהאי סתמא. ותו רבי היכי סתים הא לאו שאין בו מעשה לוקין עליו והכא סתים לן לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו. ופשיטין מעיקרא סבר לאו שאין בו מעשה לוקין עליו וסתם הכי. והדר סבר לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו וסתם הכי. ונדרת הראשונה דהלכתא כבתרא. ומשנה לא וזה במקומה. ור' יוחנן דאמר ומקמינן בסאי אוקימתא למתני' דהכא דקתני שתיים שהן ארבע למלקות ולא לקרבן. מראות נגעים מאי מלקות איכא. ופרקינן כגון דאיכא אחד מאלו ארבע מראות נגעים בראשי אבריו וקצצן שלוקה. כר' אבין דאמר כל מקום שנאמר השמר פן ואל אינו חייב אלא אחת. וי"ל דמתני' משמע ליה דאיירי כמתני' דלקמן (סס) וכן מייתי לעיל שפיר ממתני' דמותיב צטור אע"פ דאיכא למימר דפטור משום דיש בהן התראת ספק דמ"מ אייתי ראייה דפליג תנא אמתי' דבא"י טעמא דפטור מותיר צטור יש לפטור דך דמתניתין: והדר סבר לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו. וא"כ דברים אלו טריפות (חולין דף גמ.) פריך לר' יוחנן דאמר הלכה כדברי האומר צכיות והא"ר יוחנן הלכה כסתם משנה ותנן ניעלה הכבד ולא נשמיר ממנה כלום ומאי פריך והא סתמא בתרא עדיף וי"ל דאלו טריפות אלו כשירות חדא מיתתא היא ולא שייך למימר צכו קמייתא וצתרייתא והר"ר יעקב דאורליני"ש תירץ דה"פ והא"ר יוחנן הלכה כסתם משנה ע"כ סתמא דאלו כשירות לאו סתמא מעלייתא היא דאי סתם גמור הוא אמאי הוצרך לפסוק כותיה והא"ר יוחנן חדא וימנא דהלכה כסתם משנה: מ"א דא"ר אבהו נגעים מואי מלקות איכא. ואין לומר כגון אס התרו בו שלא ליכנס למקדש ונכנס או שלא לאכול בשר קודש ואכל דל"כ היינו ידיעות הטומאה ואס התרו בו שלא ליכנס במתנה